

Arrest

nr. 247 935 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. NERINCKX, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissingen voorafgaan worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Verzoeker staat gekend onder verschillende aliassen: [A.M.] [...]; [F.A.] [...]; [F.A.] [...]; [H.H.] [...].

Hij maakte op 11.02.2010 het voorwerp uit van een M.B tot terugwijzing met verbod om gedurende 10 jaar terug te keren, wegens diefstal, poging tot opzettelijke doding, handel in verdovende middelen.

Hij werd op 21.09.2012, onder escorte, naar zijn land van herkomst gerepatriëerd.

Hij maakte op 19.01.2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Hij kon geen identiteitsdocumenten voorleggen en gaf een valse identiteit op. Hij diende gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel die deel opgenomen in het MB tot terugwijzing van 11.02.2010.

Hij besliste hieraan geen gevolg te geven en maakte op 25.03.2017 opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag n.a.v. illegaal verblijf. Hij diende wederom gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel die deel opgenomen in het MB tot terugwijzing van 11.02.2010.

Hij maakte op 19.04.2017 wederom het voorwerp uit van een administratief verslag n.a.v. illegaal verblijf. Hij diende wederom gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel die deel opgenomen in het MB tot terugwijzing van 11.02.2010.

Op 28.01.2020 werd t.a.v. verzoeker een nieuw administratief verslag opgeteld n.a.v. illegaal verblijf. Bij veiligheidsfouille werd op verzoeker een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen gevonden (100g heroïne en 22g cocaïne), (...). Hij diende opnieuw gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel die deel opgenomen in het MB tot terugwijzing van 11.02.2010.

Op 29.01.2020 nam de onderzoeksrechter van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, een bevel tot aanhouding van verzoeker dat onmiddellijk diende uitgevoerd te worden."

1.2. Op 17 maart 2020 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

Deze bijlage 13septies is thans de eerst bestreden akte. Ze luidt als volgt:

"Betrokkene word gehoord door de politie van PZ Aalst op 28.01.2020

In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen,

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te hetend:

naam: [A.]

voornaam: [K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, alias: [A.M.] [...]; [F.A.] [...]; [F.A.] [...]; [H.H.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn on» er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied lo verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) V3n de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgens feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Do betrokkene Is niet In hot bezit van een geldig paspoort on niet van een geldig visum/verblijfstitel op hot moment van zijn/ arrestatie.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan;

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten: alias: [A.M.] [...]; [F.A.] [...]; [F.A.] [...]; [H.H.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

(...)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot Internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 10.03.2009 geweigerd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen 'verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten

gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten: alias: [A.M.] [...]; [F.A.] [...]; [F.A.] [...]; [H.H.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn on levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene word onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot Internationale bescherming Ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 10.03.2009 geweigerd.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland,

Vasthouding (...)"

1.3. Eveneens op 17 maart 2020 legt de verwerende partij een inreisverbod op (bijlage 13sexies). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Aalst op 28.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [T.]

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, alias: [A.M.] [...]; [F.A.] [...]; [F.A.] [...]; [H.H.] [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten: alias: [A.M.] [...]; [F.A.] [...]; [F.A.] [...]; [H.H.] [...]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.01.2020 voor inbreuke op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. (...)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kan niet bewijzen dat hij gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 10 jaar van 11.02.2010 dat hem voor het laatst werd herbevestigd op 19.04.2017.

Betrokkene werd reeds gerepatriëerd. Hij is terug in illegaal verblijf.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 10.03.2009 geweigerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: “schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel”.

Hij betoogt als volgt:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

“Afdoeende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

In art. 74/11, §1, eerste lid wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. ”

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen en bij het bepalen van de duur van het inreisverbod heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

De motivatie voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd, zowel wat betreft de reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten algemeen als concreet wat betreft enig risico tot onderduiken, als wat betreft de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens, met herneming van deze motivering in de tweede bestreden beslissing over het inreisverbod en de duur ervan:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28/01/2020 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. ”

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

“Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag

in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. "

Het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde zou, naar oordeel van de administratieve overheid, eenvoudigweg moeten kunnen worden afgeleid uit de ernst van de feiten. Bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid geen analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Het staat in casu nog geenszins vast de verzoeker zal veroordeeld worden en hoe ernstig de feiten, alle omstandigheden in acht genomen, zouden worden aanzien door de bevoegde rechter.

Stellen dat verzoeker deze feiten heeft gepleegd, zou een ernstige schending zijn van het fundamentele principe van het vermoeden van onschuld. Verzoeker heeft immers heden nog niet zijn verweer kunnen voeren wat de waarachtigheid van deze tenlastelegging betreft. Het is bijgevolg disproportioneel om op de loutere basis van het bestaan van een onderzoek te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Verder blijkt niet de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten. Dit zou ook zeer moeilijk zijn, nu het onderzoek waarvan sprake zelfs nog niet is afgesloten; er bestaan nog te veel onduidelijkheden.

Dit uit zich bijzonder wat betreft de toepassing van het evenredigheidsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel) met betrekking tot de duur van het inreisverbod.

Er wordt quasi pro forma verwezen naar de aanhouding van verzoeker, maar zoals hierboven reeds uiteengezet, is er geen sprake van een actueel gevaar (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive (zoals de mogelijkheid voor verzoeker om zich psychologisch te laten begeleiden).

Er blijkt evenmin dat de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten. Het volstaat voor de administratieve overheid dat er sprake is van drugdelicten; een verder individueel onderzoek van de concrete houding van verzoeker komt niet naar voor.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen en daardoor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarvan verzoeker gewag maakt in zijn ondersteunend betoog, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. In casu zijn de bestreden beslissingen – ter kennis gebracht onder de vorm van de bijlagen 13septies en 13sexies bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – duidelijk gemotiveerd. Het gegeven dat motieven worden herhaald in eenzelfde bijlage, in zijn verschillende componenten, of voorkomen in beide bijlagen houdt op zich geen schending in van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden bijlagen ten grondslag liggen kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor wat betreft de draagwijdte van het geschonden geachte zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, hiervoor kan worden verwezen naar de uiteenzetting hierover in het verzoekschrift.

2.4. Verzoeker gaat dieper in op de motieven in de bevelscomponent van de bijlage 13septies die vasthangen aan de vaststelling dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna: de Vreemdelingenwet). Met zijn kritiek hierop gaat verzoeker er echter totaal aan voorbij dat de verwerende partij ook toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten ook geeft op grond van de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Meer bepaald stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en ook niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker betwist deze vaststelling niet, zodat ze overeind blijft. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan op zich de uitreiking van een bevel om het grondgebied te verlaten schragen. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan dan ook worden beschouwd als een overtollig motief. Kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bijlage 13septies.

2.5. Uit de motieven in de bevelscomponent van de bijlage 13septies die figureren onder het kopje *“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan”*, blijkt duidelijk dat de uitvoeringstermijn van 0 dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee juridische motieven, met name artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid). Beide motieven en de feitelijke overwegingen die hiermee gepaard gaan, volstaan elk op zich om de beslissing tot het opleggen van een uitvoeringstermijn van 0 dagen te schragen. Dit houdt in dat enkel indien gegronde kritiek geuit wordt tegen beide motieven, deze beslissing komt te wankelen. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker in zijn betoog de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) en de feitelijke motieven in dit verband totaal negeert. Vermits dit op zich volstaat ter onderbouwing van de beslissing om geen uitvoeringstermijn te verlenen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gaat de Raad niet in op het betoog van verzoeker inzake de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid). Dezelfde vaststelling geldt voor de beslissing tot terugleiding die eveneens is opgenomen in de bijlage 13septies en waarin de voormelde motieven inzake het risico op onderduiken worden overgenomen. Verzoeker toont minstens niet aan dat deze motieven niet zouden volstaan om de beslissing tot terugleiding te schragen.

2.6. Voor wat betreft het bestreden inreisverbod, past het de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, erbij te nemen.

Paragraaf 1 van deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.7. In casu werd het inreisverbod opgelegd op grond van de vaststelling dat verzoeker geen termijn kreeg toebedeeld om vrijwillig te vertrekken (toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet). In dit verband worden de motieven hernomen die in de bijlage 13septies kunnen worden gelezen. Aangezien zoals gezegd de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) en de feitelijke motieven in dit verband volstaan om de beslissing om geen termijn te verlenen voor vrijwillig vertrek te schragen en verzoeker die totaal ongemoeid laat, dient de Raad ook voor wat betreft de reden van het opleggen van het inreisverbod niet in te gaan op het betoog van verzoeker inzake de vaststelling dat hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

2.8. Voor wat betreft de duur van het inreisverbod: deze werd vastgelegd op drie jaar. Dit betekent dat verzoeker, ondanks zijn aliassen die ook worden vermeld in het inreisverbod, niet wordt beschouwd als een persoon die fraude heeft gepleegd in het kader van een verblijf, aangezien dan de duur van het inreisverbod op 5 jaar wordt gebracht. Evenmin wordt hij geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, daar dan de duur van het inreisverbod op meer dan 5 jaar kan worden vastgelegd.

2.9. In het inreisverbod kan worden gelezen dat de duur ervan op drie jaar wordt gebracht om de volgende redenen:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2.10. De vaststelling *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven”* is onlosmakelijk verbonden met de vaststellingen die hogerop figureren in het inreisverbod met name: *“Betrokkene kan niet bewijzen dat hij gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 10 jaar van 11.02.2010 dat hem voor het laatst werd herbevestigd op 19.04.2017. Betrokkene werd reeds gerepatriëerd. Hij is terug in illegaal verblijf. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 25.02.2009 werd bij beslissing van 10.03.2009 geweigerd.”* De vaststelling dat verzoeker niet heeft getwijfeld *“om de openbare orde te schaden”* is onlosmakelijk verbonden met de vaststelling inzake *“het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 10 jaar van 11.02.2010 dat hem voor het laatst werd herbevestigd op 19.04.2017”*, dat ontegensprekelijk het in de nota met opmerkingen vermelde ministerieel besluit tot terugwijzing betreft (cf. punt 1). De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel achten dat verzoeker een inreisverbod van drie jaar krijgt, daar waar hij:

(1) nog steeds onderhevig is aan een ministerieel besluit van 11 februari 2010 dat hem het verbod oplegt om gedurende tien jaar het Belgisch grondgebied te betreden en er te verblijven en dat blijkens het administratief dossier waarin het zich bevindt, hoofdzakelijk werd getroffen wegens poging tot opzettelijke doding en handel in verdovende middelen waarvoor hij in hoofddorde werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar; in het betrokken ministerieel besluit werd ten andere overwogen: *“Overwegende dat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde”;*

(2) verzoeker blijkens het administratief dossier slechts afgerond 5 jaar van het Belgisch grondgebied is weggebleven, voormeld ministerieel besluit niet werd opgeheven, opgeschort of ingetrokken, hij steeds op illegale wijze in het Rijk heeft verbleven en hij bovendien tijdens zijn (verboden) verblijf op het Belgisch grondgebied, onbetwistbaar op 29 januari 2020 onder een aanhoudingsmandaat van een onderzoeksrechter werd geplaatst werd voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Dit aanhoudingsmandaat bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan onder meer het volgende gelezen worden:

“Overwegende dat de hierna vermelde feitelijke omstandigheden van de zaak - en die eigen zijn aan de persoonlijkheid van de in verdenking gestelde - de voorlopige hechtenis wettigen, gezien de criteria bepaald in art. 16 § 1 van de wet van 20 juli 1990.

Op 28 januari 2020 werd door inspecteurs van de PZ Aalst een man - later geïdentificeerd als in verdenking gestelde - opgemerkt, die zich verdacht gedroeg, zodat werd besloten om een identiteitscontrole door te voeren. In verdenking gestelde nam echter onmiddellijk de vlucht, sloeg – eens geïntercepteerd - wild om zich heen en trachtte vervolgens opnieuw de vlucht te nemen. Bij navolgende fouille van in verdenking gestelde werd 100,1 gram heroïne (verpakt in 40 bommetjes) en 22,4 gram cocaïne (verpakt in 20 bommetjes) aangetroffen. (...) De paneltest was positief op opiaten.

Ondanks het voorgaande, ontkende in verdenking gestelde bij politieel verhoor elke betrokkenheid. Hij vond het ook nodig om op het politiebureau zijn simkaart op te eten.

Tegenover mijn Ambt hield hij zijn onschuld staande.

De ten laste gelegde feiten - waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen (zie onder meer aangetroffen geldsom en drugs en verklaringen van winkelbedienden) - getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Door zijn handelwijze draagt in verdenking gestelde er klaarblijkelijk toe bij dat drugs blijvend aangeboden en verkocht worden, hetgeen de drugproblematiek verder in stand houdt en verder aanwakkert. Door de verkoop/aflevering komen drugs immers in grote hoeveelheden op de markt, dit ten koste van de gezondheid van de gebruikers. Zij veroorzaken ernstige maatschappelijke last. De drugverslaafden, waaronder in verdenking gestelde zelf, dienen te worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Het is een feit dat heel wat drugverslaafden hun werk verliezen, onder andere wegens hun fysische en psychische aftakeling ten gevolge van hun drugverslaving en daardoor in financiële moeilijkheden komen, die gebruikers mogelijks tot criminaliteit verleiden. Het gedrag van in verdenking gestelde maakt dan ook dat hij een potentiële bedreiging kan vormen voor de openbare veiligheid.

De pertinente gevaren van een dergelijke attitude kunnen thans slechts door de hechtenis worden ondervangen, temeer een gebeurlijke invrijheidstelling recidive geenszins kan worden uitgesloten.

In verdenking gestelde lijkt weinig waarborgen te kunnen bieden voor een onmiddellijke toekomst, gezien hij kennelijk middels het verhandelen van verdovende middelen, zoals daartoe aanwijzingen zijn, zich een inkomen wil verschaffen, via makkelijk geldgewin.

In verdenking gestelde gebruikte meerdere aliases, schijnbaar in een poging om onder de gerechtelijke radar te blijven en verblijft hier illegaal. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van zijn financiële moeilijkheden gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstig normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar en vluchtgevaar, hetgeen wordt onderlijnd door het feit dat hij ronddoelt, niet over een vaste woonplaats in België beschikt en sterke banden met zijn thuisland onderhoudt. Daarenboven werd hij (onder meer onder zijn aliases) reeds herhaaldelijk correctioneel veroordeeld wegens onder meer diefstal en inbreuken op de drugwetgeving en liep hij al een gevangenisstraf op van drie jaren wegens poging tot moord.”

2.11. Verzoeker probeert tevergeefs zijn verleden weg te moffelen door de schijnwerpers te richten op voormeld aanhoudingsmandaat, dit te minimaliseren en in dit verband een theoretisch betoog te ontwikkelen inzake het vermoeden van onschuld, het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde dat volgens hem onvoldoende vaststaat alsook de tegenaanwijzing voor recidive. Verzoeker laat ook na te duiden waarom de rechtspraak van het Hof van Justitie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift op hem van toepassing is. Verzoeker gaat er in zijn betoog totaal aan voorbij dat de bestreden beslissingen geen maatregelen zijn die worden getroffen ten aanzien van een verblijfs-gerechtigde vreemdeling maar wel een vreemdeling die op illegale wijze in het Rijk verblijft en ten aanzien van wie er nog steeds een ministerieel besluit van terugwijzing van kracht is.

2.12. De Raad wijst er voor de volledigheid nog op dat het “*vermoeden van onschuld*” een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De bestreden

beslissingen zijn geen maatregel van strafrechtelijke aard doch wel administratieve rechtshandelingen. Het *“vermoeden van onschuld”* kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk *“vermoeden van onschuld”* belet niet dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

2.13. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat er geen analyse werd gemaakt van zijn concrete situatie en van de *“andere voorhanden zijnde elementen”*, maar hij laat na te concretiseren met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het treffen van de bestreden beslissingen.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.14. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel io. art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.”*

Hij betoogt als volgt:

“Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een volgende bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. ”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-Zprivéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM en art. 74/12 Vw. wat beide beslissingen betreft.

Verzoeker verblijft in totaal reeds meer dan 15 jaar in België. Gelet op deze verblijfsduur kan niet betwijfeld worden dat verzoeker in België lokale verankering kent - hij heeft hier zijn privéleven uitgebouwd, heeft hier zijn sociaal netwerk.

In de bestreden beslissingen wordt met deze lange opbouw van een privéleven in België geen rekening gehouden.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw., gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.

2.15. Verzoeker wijst erop dat hij al 15 jaar in het Rijk verblijft, waardoor volgens hem niet kan worden getwijfeld aan zijn sociale verankering en zijn privéleven alhier. Hij betoogt dat de bestreden beslissingen hiermee geen rekening houden en hebben nagelaten een correcte belangenafweging te maken tussen zijn privébelangen enerzijds en het belang van de staat anderzijds. Hij acht dit een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur die hij in het eerste middel ook opwierp.

2.16. Degene die zich beroept op een schending van zijn privéleven, moet in de eerste plaats aantonen dat hij een beschermenswaardig privéleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker concretiseert dit niet en blijft steken in een algemeen theoretisch betoog. Verzoeker kan ook bezwaarlijk opwerpen dat hij al 15 jaar in het Rijk verblijft aangezien hij in september 2012 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst om 5 jaar later weer onwettig op te duiken, dit in strijd met het ministerieel besluit van 11 februari 2010.

2.17. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet op om rekening te houden met het privéleven. Verzoeker is voorts nooit verblijfsgerechtigd geweest in het Rijk en kan zich dan ook niet dienstig baseren op een schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.18. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat hij niet inziet hoe verzoekers privébelangen die uit niet meer bestaan dan een voorgehouden sociale verankering die werd ontwikkeld tijdens een verblijf in het Rijk dat strijdig is met een ministerieel besluit van terugwijzing, kunnen opwegen tegen het algemeen belang van de staat dat er in bestaat de verblijfsreglementering en de openbare orde te doen respecteren. Verzoeker heeft bijkomend dan ook geen belang bij zijn kritiek dat de bestreden beslissingen een afweging ontberen in het licht van zijn privéleven.

Het tweede middel is ongegrond.

2.19. In een derde middel werpt verzoeker op: *“onbevoegdheid van de administratief deskundige gelet op art. 6 en 8 van het ministerieel besluit dd. 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen i.o. schending van de motiveringsplicht zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art 62 Vreemdelingenwet”.*

Hij betoogt als volgt:

"De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

" Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

Art. 62, § 2 Vw. stelt hierover verder:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] artikel 74/11, § 1, tweede lid [...]

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur- generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1."

Art. 8 van datzelfde ministerieel besluit bepaalt de bevoegdheden van de personeelsleden van Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent invullen.

De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid Vw.

Conform artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 wordt delegatie van bevoegdheid gegeven aan personeelsleden van de dienst vreemdelingenzaken die minstens het niveau van attaché hebben of behorende tot klasse 1 wat betreft de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid Vw.

Administratieve assistenten zijn enkel bevoegd om dergelijke beslissing te nemen indien zij daartoe aangewezen worden door de directeur-generaal van de dienst vreemdelingenzaken via een geschrift, gedateerd en getekend. In casu is D. Degraeve geen attaché en gaat de bestreden beslissing niet gepaard met de voornoemde delegatie.

D. Degraeve is bijgevolg niet bevoegd om de bestreden beslissing te nemen.

Dit maakt eveneens een schending uit van de formele motiveringsplicht. Gelet op het feit dat de motivering die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegd persoon, dient deze motivering voor onbestaande te worden gehouden. Hierdoor ontbreekt de motivering die de bestreden beslissing verantwoordt en is zij niet met redenen omkleed.

Dat het middel, gelet op het bovenstaande, ernstig is."

2.20. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij zich ervan bewust is dat artikel 6, §2 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Delegatiebesluit) toelaat dat een administratief assistent/deskundige, in casu D.D., de

tweede bestreden beslissing treft. Hij valt er wel over dat deze beslissing niet gepaard gaat met de in het ministerieel besluit bepaalde delegatie. De Raad begrijpt hieruit dat verzoeker verwachtte dat de tweede bestreden beslissing gepaard ging met een gedagtekend en ondertekend schrijven van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of van degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij D.D. als administratief assistent/deskundige bevoegd werd verklaard om net als een attaché een beslissing te kunnen treffen aangaande de bepalingen zoals bedoeld in artikel 6, §1 van het Delegatiebesluit.

2.21. Zoals de verwerende partij correct meedeelt in haar nota, bevat het administratief dossier een *“akte tot aanstelling”*, opgesteld door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2019 waarbij D.D wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die overeenkomstig artikel 6, §1 van het Delegatiebesluit worden gedelegeerd aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, de functie van attaché uitoefenen. Noch in het betrokken Delegatiebesluit noch in andere reglementaire of wettelijke bepalingen kan worden gelezen dat telkens wanneer een administratief assistent, net als een attaché, een beslissing neemt die de toepassing betreft van de bepalingen zoals bedoeld in artikel 6, §1 van het Delegatiebesluit, het stuk waarbij de betrokken administratieve assistent daartoe uitdrukkelijk de bevoegdheid wordt verleend door het hoger managementkader van de Dienst Vreemdelingenzaken, moet worden gevoegd bij die beslissing. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA